Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Rok 7. Warszawa, 8 czerwca 1929 roku. № 23.

PRZEMYSŁ PIWOWARSKI

ORGAN CENTRALNEGO ZWIĄZKU PRZEMYSŁU PIWOWARSKIEGO I SŁODOWNICZEGO W RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

REDAKCJA I ADMINISTRACJA — Warszawa, Wiejska 17. — Telefon 5-96. Otwarta od 1 do 3 po poł.

Inż. MARJAN KIWERSKI.

Rodzaje piwa.

(Ciąg dalszy).

Długość kiełka słodu Dortmundzkiego wynosi:

do $^3/_4$ ziarna 22%
do $^2/_3$ ziarna 38%
do $^1/_2$ ziarna 40%

Chmiel do browarów Dortmundzkich kupowany jest w najlepszych gatunkach pochodzących z Saaz'u, Spaltu i Kinding'u. Brzeczka w warzelni gotuje się przynajmniej dwie godziny.

Jasne piwa Dortmundzkie gotują w 2 gatunkach: słabsze w rodzaju Pilzeńskiego na 12% Balling'a i mocniejsze „eksportowe" około 14% Balling'a; prócz tego browary wyrabiają jeszcze piwo „Marcowe" typu Wiedeńskiego i „Ciemne" typu Monachijskiego.

Dawka chmielu w słabszem piwie jasnem wynosi 430 gr. na hektolitr brzeczki, w mocniejszem — tylko 200 gramów.

Fermentacja prowadzona zimno od + 4° do + 7,2° R. (od 5° do + 9° C.) trwa od 9 do 10 dni.

Temperatura w piwnicach składowych utrzymuje się w granicach około 0°, piwo tam przetrzymują conajmniej trzy miesiące.

Barwa piwa jasnego słabszego (rodzaj Pilznera) wynosi 0,5 cm³ N/10 roztworu Jodu. Mocniejszego (Eksportowego) — 0,65, a Marcowego (rodzaj Wiedeńskiego) — 3,5 cm³ N/10 roztworu Jodu.

Piwa są dobrze odfermentowane; w beczkach często jeszcze stosują wióry, ułatwiając sobie następnie filtrowanie.

Analiza piwa jasnego (Eksportowego) z browarów Dortmundzkich wykazuje:

Moc brzeczki pierwotnej	13,64% Ball.
Ekstraktu pozornego	3,60
„ rzeczywistego	5,50
Alkoholu w % wagowych	4,24
„ „ objętościowych	5,30
Stopień odfermentowania pozorny	73,8
„ „ rzeczywisty	59,7
Ostateczny stopień odfermentowania	76,0
Zawartość ciał białkowych	0,575
„ popiołu	0,222
„ kwasu fosforowego	0,070
„ ogólna kwasów w przeliczeniu na kw. mlek.	0,089
„ węglowodanów	4,61
Wartość pożywna w kalorjach zawartych w 100 gr. piwa	50,9

Piwa wytwarzane na sposób Wiedeński (barwy pośredniej między jasnem i ciemnem piwem) wzorują się na wyrobach browarów Dreher'a w miejscowości zwanej „Mały Szwechat" pod Wiedniem.

Bardzo twarda woda tych browarów wykazuje następujący skład chemiczny:

Pozostałość sucha przy 120° C	50,00 gr. w hl.
Zawartość krzemionki	0,40
„ tlenku glinowego i żelazowego	0,32
„ wapna	15,00
„ magnezji	6,05
„ amoniaku	niema
„ chloru	1,75
„ kwasu siarkowego	8,32
„ „ azotawego	niema
„ „ azotowego	„
„ „ fosforowego	„
„ ciał organicznych	0,09
Twardość ogólna w stopniach niemieck.	23,47
„ przejściowa	17,22
„ stała	6,25

Wielkie browary wiedeńskie zwracają baczną uwagę, aby jęczmień i chmiel kupować tylko w jaknajlepszym gatunku. słodowanie prowadzą bardzo wolno osiągając jaknajlepsze wyniki. Suszenie trwa 2 × 24 godziny, przy doprowadzaniu temperatury do + 56° R. (+ 70° C.) w powietrzu, lub + 61° R. (+ 76° C.) w słodzie. W ten sposób otrzymują też słody pod względem barwy, zapachu zacieru i stosunku cukrów do niecukrów odpowiadające słodom pilzeńskim.

Najwięcej chrakterystycznym rodzajem piwa wiedeńskiego jest wyrabiane jeszcze dotąd w browarach Dreher'a pod Wiedniem piwo t. zw. „Leżakowe". Nazwa pochodzi od długiego bardzo przetrzymywania piwa w piwnicach składowych; przedewszystkiem beczki wolno się napełniają w okresie do czterech tygodni, potem, nieraz do 6 miesięcy, beczki nie są jeszcze zaczopowane. Piwnice bardzo chłodne o temperaturze cokolwiek nawet poniżej zera pozwalają na bardzo silne związanie dwutlenku węgla. Piwo tego rodzaju możnaby konsumować nawet bez czopowania beczek.

Dawka chmielu wynosi tylko 320 gramów na hektolitr brzeczki, piwo jednak wobec wysokiej przejściowej twardości wody ma smak wybitnie gorzki.

Analiza piwa „Marcowego" z browaru A. Dreher'a pod Wiedniem wykazuje:

Moc brzeczki pierwotnej	14,53% Ball.
Ekstraktu pozornego	4,20
„ rzeczywistego	6,21

Alkoholu w % wagowych	4,35	
„ „ objętościowych	5,44	
Stopień odfermentowania pozorny	71,00	
„ „ rzeczywisty	57,30	
Ostateczny stopień odfermentowania	72,50	
Zawartość ciał białkowych	0,566	
„ popiołu	0,223	
„ kwasu fosforowego	0,068	
„ ogólna kwasów w przeliczeniu na kw. mlek.	0,084	
„ węglowodanów	5,34	
Wartość pożywna w kalorjach zawartych w 100 gr. piwa	54,7	

Piwo ciemne światowej sławy, znane pod nazwą „Bawarskiego" lub częściej „Monachijskiego", służy jako wzór dla wyrobu piw tego rodzaju.

Przeciętny skład wody browarów monachijskich przedstawia się następująco:

Pozostałości suchej przy + 120° C	29,06	gr. w hl.
Krzemionki	0,40	„
Tlenku glinowego i żelazowego	1,20	„
Wapna	10,52	„
Magnezji	2,74	„
Amoniaku	niema	
Chloru	0,60	„
Kwasu siarkowego	0,62	„
„ azotawego	niema	
„ azotowego	niema	
„ fosforowego	niema	
Ciał organicznych	0,3	„
Twardość ogólna w stopniach niemieck.	14,35	„
„ przejściowa	13,58	„
„ stała	0,77	„

Właściwości wody monachijskiej jeszcze nie tak ważną rolę w tem piwie odgrywają, jak umiejętne przygotowanie odpowiedniego bawarskiego słodu. Poza ogólnie znanem słodowaniem, t. zw. bawarskiem, szczególny nacisk kładą monachijczycy na pracę w suszarni słodu. Po 16 do 17 godzinnem podsuszaniu w temperaturze suszarni dolnej + 40° do 42° R. (+ 50° do + 52,5° C) bardzo szybko bo w ciągu dwu godzin podnosi się temperatura suszarni na + 85° do + 90° R. (+ 106° do + 112° C). Powyższą temperaturę końcową starają się utrzymać około 5 godzin i w rezultacie otrzymują słód aromatyczny, barwy 0,8 do 0,9 cm³ N/10 roztworu Jodu, prawdziwy słód monachijski. Zawartość wody w słodzie monachijskim podczas przejścia z suszarni górnej na dolną wynosi około 20% wpływa to bardzo dobrze na barwę i aromatyczność słodu.

Stosowany przy wyrobie piw monachijskich słód palony (barwiący) musi być bardzo umiejętnie zrobiony i dobrze przechowywany. Przy zawartości ziarna zabarwionej na ciemno-brunatno, łuska powinna pozostać możliwie jasną, inaczej bowiem materja barwiąca nabierze nieprzyjemnego, przypalonego smaku i zapachu. Słód przepalony czyli przegrzany, przy użyciu, jako barwnik, traci bardzo wiele na wydajności ekstraktu. Badania doktora Brand'a, przeprowadzone na stacji doświadczalnej dla przemysłu piwowarskiego w Monachjum, wykazały, że zawartość ekstraktu normalnej suchej masy słodu barwiącego jest 60 do 73%, kiedy wadliwie upalone słody dają ilość ekstraktu w suchej masie znacznie mniejszą, bo zaledwie 30 do 40%.

Według G. Jakob'a i E. Rausch'a ustalono, że barwność słodu jest największą, gdy słód palony sporządzony jest ze słodu zielonego z górnej siatki suszarni, wtedy otrzymujemy taką intensywną barwę, jakiej nigdy nie można osiągnąć ze słodów gotowych, namoczonych przed paleniem. Świeżo upalonego słodu barwiącego nie należy nigdy natychmiast brać do użytku, gdyż wskutek odleżenia się zyskuje on na łagodności smaku. Przy przechowaniu słodu barwiącego należy zwrócić baczną uwagę na zabezpieczenie od wilgoci. Zapasy słodu barwiącego nie powinny przewyższać półrocznego zapotrzebowania.

Warzelnie browarów monachijskich stosują obecnie, jak dawniej, ten sam wypróbowany sposób warzenia na trzy zaciery, dość gęste, mocno i długo gotowane.

Chmiel używany jest przeważnie Spalt i Hallertau, dawka chmielu wynosi od 200 do 220 gramów na hektolitr brzeczki mocy 12% do 13% Balling'a. Dodawany chmiel rozdzielają na dwie porcje, jedną

wsypują do kotła, gdy tylko dno kotła zostanie pokryte brzeczką, drugą — gdy brzeczka zacznie się gotować w kotle pełnym. Gotowanie brzeczki z chmielem trwa przynajmniej dwie godziny.

(Dalszy ciąg nastąpi).

1928.

Z miesiąca na miesiąc podając w naszym tygodniku miesięczne spożycie piwa opieraliśmy nasze przybliżone obliczenia na wpływach skarbowych z tytułu akcyzy od piwa dostarczonych nam przez Ministerstwo Skarbu. Ponieważ stopa opłat akcyzowych dla różnej mocy piw nie jest jednakowa, a wpływy akcyzowe z terenu Górnego Śląska nie były włączone do danych, jakie nam komunikowano, popełniliśmy niewielki błąd, bo wynoszący zaledwie 1,5%.

Według naszych obliczeń ogólna sprzedaż w roku kalendarzowym 1928 wynosiła 2,455,179 htl. w rzeczywistości zaś, według sumarycznych danych Ministerstwa Skarbu, sprzędaż piwa była o 36,702,50 htl. mniejsza i wynosiła 2,418,476,50 htl.

Niemal całą produkcję stanowi piwo pełne bo 96,03% t. j. 2322614,72 htl.; dubeltowe tylko 3,14% sprzedaży t. j. 75933,96 htl., a mocne zaledwie 0,83% t. j. 19927,82 htl.

Spożycie na jednego mieszkańca rocznie wzrosło zatem do 8,9 litrów licząc oficjalną ilość mieszkańców stwierdzoną przy spisie ludności w roku 1921.

Biorąc pod uwagę przyrost mieszkańców od czasu sporządzenia spisu i przyjmując, że ludność Polski zbliża się dziś do 30 miljonów, otrzymamy spożycie na głowę rocznie 8,06 litrów.

Czynnych browarów, jak udało nam się stwierdzić, było 180, na jeden więc browar przypada 13436 htl. rocznie.

Średnie miesięczne spożycie wynosiło 201539 htl.

W poszczególnych miesiącach roku 1928 i w latach poprzednich, w porównaniu do średniej miesięcznej każdego roku, sprzedano piwa jak następuje:

MIESIĄCE	Sprzedano piwa mniej lub więcej od średniej miesięcznej o %		
	1926	1927	1928
Styczeń	— 52,5	— 46,0	— 35,0
Luty	— 28,0	— 31,0	— 24,5
Marzec	— 24,0	— 22,0	— 37,5
Kwiecień	— 1,5	— 14,0	— 14,5
Maj	+ 7,5	— 12,0	+ 15,5
Czerwiec	+ 41,5	+ 36,0	+ 31,5
Lipiec	+ 53,0	+ 48,5	+ 43,0
Sierpień	+ 18,0	+ 56,5	+ 37,0
Wrzesień	+ 11,5	+ 18,0	+ 22,5
Październik	0,0	+ 2,0	— 5,5
Listopad	— 8,5	— 14,0	— 9,0
Grudzień	— 18,0	— 18,0	— 23,5

Z powyższego zestawienia wahań sprzedaży piwa, w stosunku do średniej miesięcznej, wynikłoby, że miarodajnym dla pojemności rynku jest miesiąc październik, gdyż wykazuje najmniejsze i niemal równe odchylenie w ciągu ostatnich trzech lat. Chcąc zatem w przybliżeniu określić roczne spożycie piwa należałoby spożycie październikowe pomnożyć przez dwanaście.

Pozatem na podstawie powyższych danych stwierdzić musimy, że z biegiem lat między spadkiem od sprzedaży średniej, a przewyżką, różnica jest coraz mniejsza mimo, że naogół spożycie wzrasta. Rozpiętość wahań w roku 1926 była od — 52,5% do + 53, co równa się bezwzględnej przestrzeni 105,5, w roku następnym już tylko od — 46 do + 56,5 to

jest razem 102,5, a w roku 1928 w którym to spożycie ogromnie wzrosło wahania maksymalne były — 37,5 i + 43 co razem stanowi już tylko wartość 80,5.

Swiadczy to przedewszystkiem o tem, że piwo powoli staje się napojem nie sezonowym i dąży do tego by stać się artykułem codziennej potrzeby.

Dalej podajemy tablicę sprzedanego piwa przez browary położone na terenach poszczególnych Izb Skarbowych i procentowy ich udział w całej sprzedaży.

Izby Skarb.	Sprzedano htl. z browarów Okręgu Izby Skarbowej	% ogólnej sprzedaży piwa	Czynnych browarów
Kraków . .	531 497,91	21,98	11
Lwów . .	484.683.63	20,05	29
Śląsk. . . .	396 724,13	16,41	7
Warszawa. .	268.473,36	11,105	21
Poznań . . .	189.144,36	7,825	29
Grudziądz. .	105 188,81	4,35	10
Łódź. . . .	104.617,75	4,33	14
Kielce . . .	99.311,22	4,065	15
Białystok . .	72.502,89	3,00	11
Wołyń . . .	57.676,85	2,385	11
Lublin . . .	51.635,19	2,10	12
Wilno . . .	33.624,85	1,39	4
Brześć n/B. .	24.412,55	1,09	6

Zaznaczyć tu musimy, że wysokość sprzedaży piwa w browarach położonych na terenach poszczególnych Izb Skarbowych zasadniczo nie jest równoznaczna ze spożyciem lokalnem.

Wpływy z tytułu akcyzy wynosiły 16,817,012 zł,, zaś z tytułu dodatku komunalnego 5,045,103 zł.

Ważne orzeczenie Trybunału Administracyjnego.

Firma „Kühla S-wie' w Sokalu wykupiła na 1925 rok świadectwo przemysłowe VIII kategorji przedsiębiorstw przemysłowych od fabryki plomb i winiet. Komisja szacunkowa podatku przemysłowego w Sokalu ustaliła obrót przedsiębiorstwa firmy M. Kühla S-wie za II półrocze 1925 r. na sumę zł. 14.708 i zastosowawszy stawkę 2% wymierzyła podatek w kwocie zł. 294 gr. 16. Wymiar tego podatku zaskarżyła fabryka „M. Kühla S-wie" do Komisji Odwoławczej we Lwowie, kwestjonując — li tylko wysokość stawki 2%. Komisja Szacunkowa podatku przemysłowego w Sokalu zgłosiła wniosek o zastosowanie stawki 1% na zasadzie art. 7, p. 1 Ustawy z dnia 15 lipca 1925 roku D. U. poz. 550. Przewodniczący Komisji Szacunkowej w Sokalu natomiast zgłosił wniosek o nieuwzględnienie odwołania. Komisja Odwoławcza w dniu 25.I.1927 roku odwołanie firmy „M. Kühla S-wie" pozostawiła bez uwzględnienia, jako nieuzasadnione przepisami ustawy o pod. przem. Decyzję tę Kom. Odw. zaskarżyła fabrykę „M. Kühla S-wie" do Najwyższego Trybunału Administracyjnego. W skardze swej firma, nie kwestjonując ustalenia wysokości obrotu w przedsiębiorstwie w II półr. 1925 roku, zarzuca nieprawidłowość zastosowanej przez Kom. Odw. stopy 2% przy wymiarze pod. przem. Skarżąca firma twierdzi, że wyroby jej przedsiębiorstwa nabywane są przez browary i młyny i stanowią blaszki i plomby dla opatrzenia i zabezpieczenia przesyłek przez winiety do worków z mąką, na wszystkich zaś tych wyrobach odbijana firma odbiorcy, co wyraźnie wskazuje na niemożność odsprzedawania tych wyrobów dalej. Wyroby te choć nie giną odrazu w produkcji tego przedsiębiorstwa, do którego zostały sprzedane, to jednak są konieczne w procesie produkcji i ulegają stracie na wartości. Jest to zatem to zużycie, o którem mówi art. 7, lit. a, ust. z dnia 15 lipca 1925 roku. Dlatego też zgodnie z tym artykułem powinna była być w danym wypadku, zdaniem skarżącej firmy, zastosowana stopa 1%, a nie 2%. Władza pozwana w przepisanym terminie wniosła odpowiedź, w której zbijając zarzuty skargi jako nieuzasadnionej, wnosi o oddalenie jej. Najw. Tryb. Admin. w ramach skargi rozważył co następuje: Fabryka „M. Kühla S-wie" w Sokalu wykupiła w 1925 roku świadectwo przemysłowe VIII kategorji przedsiębiorstw przemysłowych od fabryki plomb i winiet. Jak widać z dołączonego do sprawy protokółu z dn. 16.III.1926 roku, sporządzonego przez reprezentanta władzy skarbowej M. Bardeckiego z pisma Urzędu Skarbowego w Sokalu 28.III.1927 roku i wreszcie z odpowiedzi pozwanej władzy między stronami jest bezsporne, że fabryka „M. Kühla S-wie" w Sokalu wyrabia artykuły wyłącznie dla przedsiębiorstw nieodsprzedających ich dalej, lecz używających te artykuły we własnym przemyśle. Władza Skarbowa wychodząc z założenia, że część artykułów tych stanowią plomby stalowe dla zabezpieczenia wyrobów i, że plomby, szpunty, winiety używane przez nabywające je przedsiębiorstwo nie giną odrazu, lecz podlegają utracie swej wartości, co przyznaje sama strona w skardze, uznaje za niemożliwe przy wymiarze podatku przemysłowego zastosowanie stopy 1% przewidzianej w art. , 7lit. a. Skarżąca zaś firma, wychodząc z założenia, że zużycie niekoniecznie musi być jednorazowem i, że używanie i stopniowa utrata wartości stanowi to zużycie, o którem mówi art. 7, lit. a wspomnianej ustawy, uważa za jedynie zgodne z tym artykułem zastosowanie w danym wypadku przy wymiarze podatku przemysłowego

stopy 1%. Sporną zatem między stronami jest tylko kwestja, jaka w niniejszej sprawie powinna być zastosowana stopa przy wymiarze podatku. Art. 7, lit a ustawy z dnia 15 lipca 1925 roku o państwowym podatku przemysłowym ustala podatek od obrotu na 2% od ustalonych obrotów z wyjątkiem m. in. 1% od obrotów ustalonych w myśl punktu 7,art. 5, a osiągniętych przez przedsiębiorstwa przemysłowe ze sprzedaży wydobytych surowców, lub wyprodukowanych towarów, o ile artykuły te zostały nabyte również przez przedsiębiorstwa przemysłowe, przerabiające je względnie zużywające w prowadzonym przemyśle. Dla zastosowania zatem wymiarowej stopy 1% koniecznem jest, aby wyprodukowane towary zostały sprzedane przedsiębiorstwom przemysłowym przerabiającym je względnie zużywającym w prowadzonym przemyśle. Wyprodukowane przez firmę „M. Kühla S-wie" plomby, szpunty i winiety firmowe, nie stanowią oczywiście takiego podstawowego surowca, lub półfabrykatu, któryby mógł być przez inne przedsiębiorstwa przemysłowe, a w szczególności przez młyny i browary przerabiany, może jednak stanowić i stanowi taki materjał, który jest koniecznym dla pobocznych, związanych z prowadzeniem przedsiębiorstwa, czynności, jak to: opakowywanie, przechowywanie i ekspedycja wyrobionych w tem przedsiębiorstwie przemysłowych produktów. Ponieważ zaś takie poboczne czynności jak opakowanie, przechowywanie i ekspedycja w danem przemysłowem przedsiębiorstwie są ściśle związane z prowadzonym przemysłem, do tego stopnia ściśle, że bez użycia tych dostarczonych materjałów nabywcy nie wypuszczają swoich produktów na rynek, jak temu nie przeczy władza pozwana, przez to materjały te należy uznać za zużyte w prowadzonym przemyśle. Będąc bowiem koniecznym przy produkcji materjałem w prowadzonym przemyśle, temsamem są i muszą być towarem zużywanym przez nabywające przedsiębiorstwa. Przytem jak widać i z samej treści i z brzmienia art. 7, lit a, jest rzeczą zupełnie obojętną, czy towary te giną w prowadzonym przemyśle po jedno — czy wielorazowem użyciu, chodzi jedynie o to aby one były zużywane w danem przedsiębiorstwie, a nie oddawane dalej w trzecie ręce dla użycia jako ten sam wyrób i to jest jedynie miarodajnem. Ponieważ plomby, szpunty i winiety firmowe nabyte przez przedsiębiorstwa przemysłowe od skarżącej firmy były, jak to jest bezsporne między stronami, używane we własnym przemyśle i nie oddawane dalej, jako ten sam wyrób, a zatem zużywane, przeto obrót, ustalony przez Komisję Odwoławczą osiągnięty ze sprzedaży wyprodukowanych towarów w tem wspomnianem przedsiębiorstwom winien ulegać wymiarowi podatku przemysłowego w wysokości 1%.

Cło od piwa a beczki aluminjowe.

Departament Ceł w roku 1927 rozpoczął opracowywanie nowej nomenklatury celnej wraz ze sferami gospodarczemi, które na obrady nad każdą odrębną grupą delegowały swoich rzeczoznawców.

Do współpracy z Departamentem Ceł oczywiście również był zaproszony delegat C. Z. P. P. i S. w celu ustalenia nomenklatury i stosunku stawek celnych od piwa, surowców i piwowarskich produktów ubocznych.

W tej sprawie C. Z. P. P. i S. skierował do Dep. Ceł memorjał opublikowany w „Przemyśle Piwowarskim" („P. P." Nr. 19 z 1928 roku), w którym domagaliśmy się wprowadzenia do nomenklatury celnej nowej pozycji dla piwa przywożonego w beczkach metalowych. Ze względu na możność stosowania do wyrobu beczek metalów lekkich, jak np. aluminjum, dla piwa przywożonego w takich beczkach projektowaliśmy stawki celne wyższe.

W motywach pisaliśmy „Stawka celna, wyznaczona od wagi brutto w taryfie celnej, jest ustalona po uwzględnieniu wagi opakowania, które wynosi średnio 30% przy przewozie piwa w dużych beczkach dębowych. Nie jest wykluczone, że browary zagraniczne w przyszłości do eksportu piwa zastosować mogą duże beczki aluminjowe, przy których stosunek wagi opakowania do wagi piwa zasadniczo się zmieni na korzyść przemysłu obcego przez znaczne zmiejszenie naszej ochrony celnej, jeżeli stawka celna nie będzie podwyższona".

Podkomisja opracowująca dział młynarsko browarniczy wniosek nasz przyjęła, mimo, że niektórzy jej członkowie przewidywania nasze uważali za przedwczesne.

„Le petit Journal du Brasseur" z dnia 3 maja komunikuje, że tę samą sprawę poruszył na ostatniem zebraniu p. Jehan Charlie, Kierownik Centralnego Związku Browarów w Paryżu, który otrzymał z Ministerstwa Handlu i Przemysłu pismo treści następującej:

„Panie Prezesie, Departament był w posiadaniu wiadomości, że przemysłowcy niemieccy zamierzają wywozić piwo do Francji w lekkich zbiornikach aluminjowych.

Ponieważ opłaty celne od piwa wynoszą 64 franki za 100 kg. wagi brutto, wynika stąd, że ten sposób wysyłki będzie miał charakter obniżający ochronę celną ustaloną dla piwowarstwa francuskiego.

Wskutek tego zażądałem od urzędów celnych by mnie poinformowały o przywozie piwa odbywającego się w tych warunkach. Urzędy Celne stwierdziły ostat-

nio, że przywieziono 8,345 litrów piwa w 205 beczkach aluminjowych podług następującego wyszczególnienia:

104 beczki, wagi po 6 kg. o pojemności ok. 50 l.,
101 beczek, wagi po 6 kg. o pojemności ok. 31 l.

Komunikując o powyższem Centralnemu Związkowi Browarów Francuskich, mam zaszczyt prosić o zakomunikowanie mi kroków zapobiegawczych, jakie ze swej strony związek proponuje.

W każdym razie zaznaczyć muszę, że mój departament nie może zarządzić natychmiastowej podwyżki cła. Życzyłbym sobie jednak posiadać zaraz wszelkie dane i informacje konieczne do zbadania tego zagadnienia by być dobrze przygotowanym w chwili, kiedy znajdę możność przedstawić parlamentowi projekt przystosowania taryfy celnej.

Za ministra
Dyrektor Spraw Handlu i Przemysłu
(—) *Fighiera*".

Centralny Związek Browarów Francuskich, w odpowiedzi na pismo Ministerstwa, dziękuje za informacje i proponuje:

1) podwyższenie stawki celnej od piwa przywożonego lub

2) obliczanie cła od pojemności beczek, a nie od wagi.

Zaznaczyć musimy, że zawodowa francuska prasa piwowarska fakt wysyłania piwa w beczkach aluminjowych przez eksporterów niemieckich nazywa „przestępstwem celnem" (fraude douanière).

Jak widzimy nasz projekt, wprowadzenia do taryfy celnej nowej stawki dla piw przywożonych w beczkach metalowych, nie był nierzeczowy ani przedwczesny.

KOMUNIKAT ZWIĄZKU PIWOWARÓW W POLSCE.

Mimo usilnych starań Zarząd nie był w możności zwołać na miesiąc czerwiec Walnego Zjazdu do Poznania, nie chcąc narażać swoich członków na kolosalne koszty i trudności mieszkaniowe spowodowane przepełnieniem hoteli i kwater.

Ostateczny termin wyznaczono na 7 — 9 września. Program zjazdu zostanie we właściwym czasie rozesłany.

Przy tej sposobności nadmieniamy, że uczniowie, którzy w tym roku kończą swoją naukę i mają składać egzamin, winni być zgłoszeni jako kandydaci do egzaminu w Sekretarjacie Związku.

Związek Piwowarów Polskich

Sekretarjat Związku

Poznań, 30 maja 1929 roku. (—) *Kazimierz Kaempe.*

KONGRES MIĘDZYNARODOWY LIGI PRZECIWNIKÓW PROHIBICJI.

Międzynarodowa Liga Przeciwników Prohibicji, założona na międzynarodowym Kongresie w Brukseli w roku 1922 ,co roku zwołuje obrady wszystkich swoich członków, kolejno w rozmaitych krajach. W tym roku międzynarodowy doroczny Kongres odbędzie się w stolicy Danji, Kopenhadze, dnia 27, 28 i 29 czerwca.

Komitetowi zjazdu przewodniczy p. J. Stensballe, duński Minister Handlu. W skład komitetu wchodzą przedstawiciele przemysłów zainteresowanych, tak ze strony pracobiorców jak i pracodawców, lekarze i t. d.

Centralny Związek Przemysłu Piwowarskiego i Słodowniczego w Rzeczypospolitej Polskiej.

Mieszkania dla urzędników akcyzowych. Na rekurs C. Z. P. P. i S. w sprawie dostarczania przez browary mieszkań, opału i światła, dla urzędników akcyzowych. Urząd A. i M. P. w . . . . nadesłał następującą odpowiedź:

URZĄD SKARBOWY AKCYZ
I MONOPOLÓW PAŃSTWOWYCH
w . . . . dn. 21 maja 1929 roku.

Do Zarządu Browaru
. . . .
w . . . . .

Odnośnie do spisanego przez Inspektora Kontroli Skarbowej w . . . . . protokółu z dnia 10 stycznia 1929 roku, o dostarczenie mieszkań, opału i światła, dla urzędników stałego dozoru browaru, zawiadamia się, że zarządzenie to, jako bezpodstawowe, tutejszem rozporządzeniem z dn. 16 marca 1929 roku L. 3341/29 cofnięto.

NACZELNIK URZĘDU
(—) *podpis.*

CENA OGŁOSZEŃ: 1 str. Zł. 150.—; 1/2 str. Zł. 80.—; 1/3 str. Zł. 60.—; 1/4 str. Zł. 45.— Zastrzega się zmianę cen ogłoszeń.

Redaktor: W. Adam. - - - - Wydawca: Centralny Związek Przemysłu Piwowarskiego i Słodowniczego w Rzplitej Polskiej.

Drukarnia i Litografja p. f. „JAN COTTY“ w Warszawie, Kapucyńska 7.